

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Nagyböjttben – nehez keresztittel

Ferenc pápa nagyböjti üzenetéből

A Nagyböjt egy új kezdet, olyan út, amely elvezet a biztos célhoz, a feltámadáshoz, Húsvéthoz, amikor Krisztus győzedelmeskedik a halál felett. Ebben az időszakban mindig erős indítást kapunk a megtérésre. A keresztény arra kap meghívást, hogy teljes szívével térjen meg az Úrhoz, ne elégedjen meg a közepszerű élettel, hanem növekedjen az Úr barátságában. Jézus a mi hűséges barátunk, aki soha nem hagy bennünket cserben, hiszen még akkor is, ha bűnt követünk el, ő türelmesen várja, hogy visszatérjünk hozzá, és e várakozással kifejezi, hogy meg akar nekünk bocsájtani.

A Nagyböjt kedvező időszak arra, hogy intenzívebbé tegyük lelki életünket azon eszközök segítségével, amelyeket az Egyház felkínál számunkra: a böjttel, az imádsággal és az alamizsnaadás révén. Mindezek alapja az Isten Igéje, amit ebben az időszakban jóval nagyobb odafigyeléssel kell hallgatnunk és megfontolnunk. Itt most szeretném külön kiemelni a gazdag és a szegény Lázárról szóló példabeszédet. Lázár azt tanítja a számunkra, hogy *a másik ember ajándék*. A másik emberhez való helyes viszonyunk abban áll, hogy hálával felismerjük értékét. A gazdag ember kapujában fekvő szegény sem útban lévő akadály csupán, hanem felszólítás a megtérésre, az élete megváltoztatására. E példabeszéd először is arra szólít fel bennünket, hogy nyissuk meg a szívünk ajtaját a másik ember előtt, mivel minden ember ajándék, legyen az a szomszédunk vagy akár egy szegény ismeretlen. A nagyböjt megfelelő idő rá, hogy kinyissuk az

ajtonkat minden szükséget szenvedő ember előtt, és felismerjük benne Krisztus arcát. Mindnyájan találkozunk utunkon ilyen emberekkel. Minden élet, amely utunkba akad, érdemes rá, hogy befogadjuk, tiszteljük, szeressük. Isten Igéje segít a számunkra, hogy felnyissa a szemünket, és be tudjuk fogadni és szeretni tudjuk az életet, főként a törékeny életet. Ám ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni, komolyan kell vennünk ezt is, amit az Evangélium a gazdag emberrel kapcsolatban mond el.

(Ferenc pápa)

Érkezik Simon

Mi nem ismerjük még egymást, most látlak először. Simon vagyok és a mezőről jöttem. Sietnék, mennék tovább. Megállítottak a katonák. Látom, elítélt vagy. Halálraítélt. Mit tettél, én nem tudom... Ahogy nézlek, te nem vagy bűnöző, miért vagy halálraítélt? Nem tudom. Erőszakkal megállítottak. Csak állok és nézlek. Segíthetek?

Én pedig ismerlek téged. Nevem nem tudod, én vagyok a Názáreti. Nem láttál, egy szavamat sem hallottad, nem ismered harminchárom évemet. Nem láttad, honnan érkeztem és most miért vagyok épp itt. Én ismerlek. A te utad ismerős, tiszta. Mindig rólad tanítottam, téged vártalak, Simon.

(Molnár Béla, Keresztút, részlet)

Elém vezettétek ezt az embert, mint a nép lázítóját

Sokan a szenvedés idején gondolnak az Istenre, vagy segítségkérés formájában, vagy vádolva őt, de egy biztos, hogy a hit a szenvedést tudatossá teszi. Azt a kérdést is felveti, hogyan engedheti Isten a szenvedést, vagy mi célja a szenvedéssel Istennek. Büntet, figyelmeztet, vagy esetleg a szenvedésben nyilvánul meg a gonosz hatalmak ereje az Istennel szemben.

Szenvedni sokféleképpen és sokféle okból lehet. Vannak a szenvedésnek fizikai okai is, mint a fogfájás, vagy a fejfájás. Ezek a fizikai fájdalmak is lehetnek elviselhetetlenül nagyok, de az orvostudomány, sok esetben tud erre valamilyen gyógyszert adni, és ezzel megszünteti a szenvedést, jó néhány esetben még akkor is, ha nem tudta feltárni az okát. Sokkal nehezebb a gyógyítása a nem egykönnyen lokalizálható lelki szenvedésnek. Ezt az érzést legtöbbször

igazságtalan csapásként élik meg. Persze az is megtörténik, hogy a szenvedés közben emlékeznek az ember elkövetett bűneire, vagy a másoknak okozott hasonló szenvedésre, és ekkor a szenvedés megtisztító jellegűvé válik.

De mindezek az eszmefuttatások nem terelhetik el figyelmünket arról, hogy van igazságtalan szenvedés. A magyar történelem közelmúltjában, sokaknak, értelmiségieknek és műveletlen embereknek kellett szembenézni a koncentrációs táborokban, a hadifogságban, a gulágon, Recsken, Kistarcsán, az értelmetlen szenvedés nyomorúságával. Az emberek által előidézett nyomorúság csak akkor szűnik valamelyest, ha annak igazságtalanságát az egész társadalom elismeri, sőt a börtönőrök is bocsánatot kérnek. Sajnos, ez alig történt meg. A meggyötörtek magukra maradtak a szenvedéssel, életüket, fiatalságukat megnyomorító élménnyel. Akik így kerülnek testközelbe a szenvedéssel, azok számára többé nem elvont filozófiai kérdés lesz a szenvedés, hanem az élet értelmének, milyenségének problematikájához tartozik, vagyis életük alapvető kérdése lesz, ugyanúgy, mint a hit.

Sokan vannak, akik egész életükben menekülnek a konfliktus és főleg a szenvedés elől. Számukra a harmónia azt jelenti, elkerülni az életnek azt a területét, ahol a szenvedéssel találkozni lehetne. Nem járnak kórházba és temetésre, nem szeretik a nyomornegyedek látványát, és ha koldust látnak, messzire elkerülik. Operettvilágban élnek, távol a való élettől, amelynek mindig része a szenvedés.

Vannak, akik érzéketlenek mások szenvedése iránt. Mindig meg tudják ideologizálni, hogy ez azért következett be másoknál, mert nem voltak elég okosak, ügyesek, vagy egyszerűen maguk keresték ostobaságukkal a szenvedést. Akadnak, akik maguk ugyan nem szenvednek, de legalább az együttérzésig eljutnak. Rövid időre bele tudják magukat élni mások szenvedésébe, de aztán a maguk nehézségeit emlegetve nem foglalkoznak vele többé.

Jézus nem hátrált meg a szenvedés elől, nem volt érzéketlen a szenvedő emberekkel szemben, sőt tudta, a szenvedés része az emberi életnek. Sőt még többet is tudott, azt is tudta, az emberek megváltója csak úgy lehet, ha magára veszi szenvedésünket. Szeretetből vette magára a szenvedésünket, azért mert csak így tudta megmutatni Isten

szeretetét irántunk, bűnösök iránt, hogy szenvedett és meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.

A passió történet ezért felkavaró, mert benne Jézus, az Isten küldötte, a Megváltó, egészen esendő, sőt megvetett emberré lesz, az emberi érdekek játékszerévé, sorsában, rangjában, hírében. Sőt, a szenvedést egész konkrét formában viseli el, a kezén, a lábán, a bordái között érzi a fájdalmat, sőt, a kereszten fizikailag is szíve utolsó dobbanásáig fájdalomban él. Teszi mindezt anélkül, hogy szidná a katonákat, a báméskodókat, a részvétleneket, avagy az Isten ellen fordulna. Jézus a szenvedés királyi útját mutatta meg ezzel a tétével, hogy visszavezessen bennünket az Istenhez.

Valahányszor keresztutat járok, passiót végzek, minden alkalommal azon töprengök, vajon én meddig tudnám követni a szenvedésnek ezt az útját. Vajon külső szemlélője vagyok csupán ennek a történetnek, vagy itt is követni tudom Jézust és nem csak a kenyérszaporításkor lelkesedem érte. *(Dr. Benyik György)*

Ady Endre: Istenhez hanyatló árnyék

*Akaratomból is kihullasz
Én akart, vágyott Istenem,
Már magamat sem ismerem
S Hozzád beszélni rontás fullaszt.*

*Üldöztetésimben kellettél
S kerestelek bús-szilajon
S már-már jajomból kihagyom
Neved, mely szebb minden
neveknél.*

*Szent Képzelés, örök hit-balzsam,
Ki létlenül is leglevőbb,
Meghalok szent Szined előtt
S akarom, hogy hited akarjam.*

*Megűzeték s nem nyugszom
addig,
Míg hitedet meg nem nyerem.
Mert kockán van az életem,
Mint árnyék, mikor elhanyatlik.*

*S hányattatom, miként a sáska,
Mert csak Tenéked van erőd
S mert nem láttam régen előbb:
Nem szabad hinni senki másba.*

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 ☎ (+36)27/814-101 ✉ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu